

rigsminister: Tør Ministeren her sige, at den af Forsvarsministeren givne Fremstilling af disse Indberetningers Indhold er rigtig? Dette kan besvares med et Ja eller et Nej. Og for at lette Ministeren Svaret skal jeg sige, at jeg vil betragte Tavshed eller et undvigende Svar som et Nej.

Til den højtærede Justitsminister har jeg en Bemærkning angaaende Søndre Landsret. Den højtærede Minister mente, at jeg hverken havde Flertal i mit Parti eller i Tinget for en Ophævelse af Søndre Landsret. Nu har jeg naturligvis, som den autoritetstro Mand jeg er, paa Forhaand en saa vidt muligt ubegrænset Tillid til Justitsministerens Udtalelser — saa vidt muligt —, men jeg maa dog sige, at jeg vilde ønske, denne Udtalelse havde været underbygget noget bedre, da det er en Kendsgerning, som ikke er skjult for noget Medlem af Folketinget, at der, sidst da denne Sag var til Behandling her i Tinget, var et meget stort Flertal i Udvalget for Søndre Landsrets Ophævelse. — Ministeren søgte dernæst at hævde Justitsministerens Disciplinarmyndighed overfor Dommerne, sagde derom, at den stemmede med almindelige Fortolkningsregler. Ja, deri er jeg nu ikke enig med den højtærede Minister. Dernæst sagde den højtærede Minister, at det var tiltraadt af Lønningsraadets Formand. Og nu indrømmer jeg, at er der nogen Mand her i Landet, man som Tjenestemand har Respekt for, er det Lønningsraadets Formand, men jeg vil dog driste mig til at gaa imod selv en saadan Autoritet i dette Tilfælde (*Justitsministeren* [Steincke]: Det er haabløst!). Om ogsaa Ministeren maatte mene, at det er haabløst, saa vil jeg alligevel vove at tage Kampen op. Naar Ministeren dernæst sagde, at det var tiltraadt af samtlige Partier i 1919 — saaledes forstod jeg Ministeren —, maa jeg sige, at det er ikke mig bekendt, om end jeg naturligvis ikke tør benægte, at dette Spørgsmaal om Justitsministerens Disciplinarmyndighed overfor Dommerne har foreligget til Afgørelse i 1919. Men jeg vil gerne bringe i Tilhørernes Erindring, at senere i Foredraget sagde den højtærede Justitsminister det, som er rigtigt, at den, der har Myndigheden overfor Dommerne, er Landsrettens Præsident, og henviste dertil til Retsplejelovens § 48. Og jeg vil ogsaa

bringe i Erindring, at den højtærede Minister selv bøjede sig for den paagældende Dommers Vægning ved at efterkomme det Paabud, Ministeren havde rettet til ham. Disse to Ting giver mig noget Haab om, at den Kamp, som Ministeren betegner som haabløs, dog maaske ikke er helt haabløs.

Til den højtærede Forsvarsminister har jeg kun en eneste Bemærkning. Han sagde, at han, efter Venstres Stilling, lige saa godt kunde forelægge Afrustningsforslaget i Morgen. Ja, hvis den højtærede Minister forelagde det i Morgen — det er Søndag —, vilde han opnaa den Ensomhed, hvori erfaringsmæssigt Mørkets Gerninger udføres. Men jeg tror, at der i denne Udtalelse tillige ligger en Ting, som er værd at bemærke, og det er, at naar Ministeren kan forelægge det, efter at Venstre har udtalt sig, lige saa godt i Morgen som senere, betyder dette, at for Ministeren er det fuldkommen ligegyldigt, hvordan det gaar med Locarno-Traktaten, og dette betyder atter, at Programtalens Ord om, at man paa dette Omraade, som hidtil, vil tage Hensyn til Udlandets Stilling, er tomme Ord. Dog er der et andet Punkt, hvor den højtærede Minister tager stærkt Hensyn til Udlandets Stilling. Det er, saa snart han skal til at omtale det konservative Parti og bekæmpe dette. Saa gør han i Rigsdagen, som han har gjort det ved adskillige Møder, ikke det, at han angriber det konservative Parti her i Landet for, hvad det har gjort, men han siger: Se til Udlandets konservative Partier! Ja, det er jo en Kompliment til det konservative Parti her i Landet, men jeg tror, at Ministeren alligevel vil have større Udsigt til Held, hvis han retter sin Kamp imod det, som vi foretager os. Og det maa jo være tilstrækkeligt overfor Ministeren at fremhæve, at netop ved den Locarno-Traktat, som han ganske vist ikke interesserer sig noget videre for, men som dog i Ministeriets Presse fremstilles som et særdeles vigtigt Moment, et Moment i afgjort fredelig Retning, har jo konservative Ministre spillet en stor Rolle, en adskilligt større Rolle end Hr. Mac Donald har gjort ved sin Indsats.

Jeg vender mig derefter til den højtærede Statsminister, hvis Bemærkninger med Hensyn til Finanslovdebatten jo i Virkeligheden var en fuldstændig Aner-